

ESPRESO A SÍRUP

Artemis seděl na starožitné kožené židli proti Beckettovi a Mylesovi. Jeho matka ležela v posteli se slabou chřipkou, otec byl s lékařem v jejím pokoji a Artemis se tedy nabídl, že batolata zabaví. A co by bylo pro děti lepší zábavou než trocha učení?

Rozhodl se obléknout neformálně: nebesky modrá hedvábná košile, světle šedé vlněné kalhoty a mokasíny Gucci. Černé vlasy měl sčesané z čela a nasadil veselý výraz; někde četl, že to se dětem líbí.

„Artemis ce čuat?“ tázal se Beckett, který dřepěl na tuniském koberci jen v tílku se skvrnami od kávy, které si přetáhl až přes kolena.

„Ne, Beckette,“ prohlásil Artemis přívětivě, „jen se snažím tvářit vesele. A neměl bys mít plenku?“

„Plenku,“ ušklíbl se Myles, který se odnaučil čurat do plenek ve čtrnácti měsících; vystavěl si tehdy schody z encyklopedií, aby dokázal vyšplhat na záchod.

„Pínku ne,“ načuřil se Beckett a plácl po dosud bzující mouše, která mu uvízla v lepkavých blondatých kudrnách. „Beckett nelad pínku.“

Artemis pochyboval, že by mu ji chuva zapomněla dát, a napadlo ho, kde tak asi ta plenka teď je.

„Tak dobře, Beckette,“ mávl rukou Artemis. „necháme zatím plenku stranou a pustíme se do dnešní lekce.“

„Chůva kokino stlanou,“ prohlásil Beckett a natáhl ruku po imaginární čokoládě.

„Ano, správně. Chůva dává čokoládu stranou, abys jí nejedl moc najednou.“

„A espeso,“ dodal Beckett, který měl opravdu podivné chutě – k jeho nejoblíbenějším mlsům patřily sáčky s espresem a sirup. Nejlépe dohromady, když se mu to povedlo. Jednou se Beckettovi podařilo spolykat několik lžic téhle směsi, než mu ji někdo vyrval. Batole pak osmačtyřicet hodin nespalo.

„Můžeme se učit nová slova, Artemisi?“ zeptal se Myles, který se už chtěl vrátit do svého pokoje ke své plíšňové zahrádce. „Dělám sperimenty s profesorem Primátem.“

Profesor Primát byla plyšová opice a Mylesův občasný spolupracovník v laboratoři. Plyšák trávil většinu času nacpaný do kádinky z borosilikátového skla na stole se *sperimenty*. Artemis přeprogramoval hlasové zařízení opičáka tak, aby reagoval na Mylesův hlas dvanácti větami, například: *Je to živé! Je to živé! A Tento den vejde do dějin, profesore Mylesi.*

„Za chvílku se budeš moct vrátit do svojí laboratoře,“ kývl Artemis pochvalně. Myles byl ze stejného těsta jako on sám – rozený vědec. „Tak, chlapci, napadlo mě, že si dnes povíme něco o restauracích.“

„Smlkanec vypadá jako žížala,“ prohlásil Beckett, který nebyl zrovna z nejsoustředěnějších.

Artemise tahle poznámka málem vyvedla z míry. *Žížaly* se na jídelním lístku v restauracích nevyskytují, i když šneci by mohli. „Na žížaly zapomeň.“

„Zapomeň žížaly!“ zděsil se Beckett.

„Jenom na chvíli,“ uklidňoval ho Artemis. „Až dohrajeme tuhle hru se slovy, můžeš si myslet, na co budeš chtít. A když budeš opravdu dobrý, tak tě třeba vezmu ke koníčkům.“

Jízda na koni byl jediný tělesný pohyb, do kterého se Artemis pouštěl s chutí. Možná proto, že většinu toho odpracoval kuň.

Beckett ukázal na sebe. „Beckett,“ prohlásil hrdě. Žížaly byly už jen vzdálenou vzpomínkou.

Myles povzdechl. „Trouuubo.“

Artemis začínal litovat, že si tuhle výuku vymyslel, ale když už jednou začal, byl odhodlaný dotáhnout to až do konce.

„Mylesi, neříkej o bratrovi, že je trouba.“

„To neva, Artemisi. Jemu se to líbí. Jseš trouuuba, že-jo, Beckette?“

„Beckett tlouuuba,“ souhlasil chlapeček šťastně.

Artemis si zamnul ruce. „Tak, bratříčci, pokračujeme. Představte si, že sedíte u stolku v kavárně na Montmartru.“

„V Paříži,“ kývl Myles a samolibě si narovnal kravatu, kterou sebral otci.

„Ano, v Paříži. A ať se snažíte, jak chcete, nemůžete na sebe upozornit číšníka. Co uděláte?“

Oba chlapečkové na něj zírali nechápavě a Artemise napadlo, jestli snad jeho lekce na ně není přece jen příliš náročná. Ulevilo se mu, když v Beckettových očích spatřil jiskřičku pochopení, ačkoli ho poněkud překvapila.

„Ehm - žeknu Butlerovi, ať mu hop-hop-hop na hlavu?“

Na Mylese to udělalo dojem. „Souhlasím s trouuubou.“

„Ne!“ zamítl to Artemis. „Prostě zvednete jeden prst a zřetelně řeknete: *Ici, garçon.*“

„Čiči?“

„Cože? Ne, Beckette, žádné čiči, není to kočka.“ Artemis povzdechl. Tohle nejde. Nejde. A to ještě ani neza-

čal se slovníkovými kartičkami a nepoužil ani své nové upravené laserové ukazovátka, které mohlo buď zdůraznit slovo, nebo propálit několik zdí, to podle toho, jak se nastavilo.

„Pojďte, zkusíme si to spolu. Zvedněte jeden prst a řekněte: *Ici, garçon*. Tak, pěkně společně...“

Chlapci poslechli, protože chtěli svému bláznivému bratrovi udělat radost.

„*Ici, garçon*,“ zazpívali a zvedli buclaté prsty. Myles pak koutkem úst pošeptal svému bratrovi: „Artemis trouuuba.“

Artemis zvedl ruce. „Já to vzdávám. Vyhráli jste – učit se nebudeme. Co si třeba namalovat nějaké obrázky?“

„Skvěle,“ zaradoval se Myles. „Namaluju svou plísňovou zahrádku.“

Beckett se podezíravě zeptal: „Nebudu učit?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Artemis, láskyplně pocuchal bratrovy vlasy a vzápětí toho zalitoval. „Nebudeš se učit vůbec nic.“

„Fajn. Beckett lád. Hele.“ Chlapec znovu ukázal sám na sebe, hlavně na široký úsměv na své tváři.

Když do pokoje vešel otec, leželi tři bratři na zemi, po lokty zapatlaní od barev. Artemis starší vypadal po svých ošetrovatelských povinnostech unavený, ale jinak byl silný a fit. Pohyboval se jako atlet i přes to, že měl biohybridní umělou nohu. Ta využívala prodlouženou kost, titanovou protézu a implantované senzory, které umožňovaly Artemisovi staršímu, aby jí pohyboval pomocí signálů z mozku. Občas si večer pomáhal gelovým nahřívacím obkladem od ztuhlosti, ale jinak se choval, jako by ta nová noha byla jeho.

Artemis se zvedl na kolena; byl samá šmouha, barva z něj jen kapala.

„Nechal jsem zatím francouzská slovíčka být a radši si s dvojčaty hraju.“ Usmál se a otřel si ruce. „Je to docela osvobozující pocit. Malujeme jen prsty. Zkusil jsem do toho sice propašovat menší lekci o kubismu, ale za odměnu mě pocákali.“

V té chvíli si Artemis všiml, že jeho otec není jen unavený, ale že ho trápí nějaké obavy.

Zvedl se od dvojčat a poodešel s otcem stranou k vysoké knihovně.

„Co se děje? Ta chřipka se mamince zhoršuje?“

Artemis starší se opřel jednou rukou o posuvný žebřík a ulehčil své umělé noze. Ve tváři měl divný výraz – takový u něj Artemis ještě nikdy neviděl.

Uvědomil si, že to už nejsou jen obavy. Jeho otec měl strach.

„Tati?“

Artemis senior stiskl žebřík takovou silou, že příčle zavrzaly. Otevřel ústa, aby něco řekl, ale pak jako by si to rozmyslel.

Teď znervózněl i Artemis. „Tati, musíš mi to říct.“

„Samozřejmě,“ trhl sebou otec, jako by si teprve uvědomil, kde je. „Musím ti to říct...“

Pak mu z oka ukápla slza a dopadla na košili, kde vytvořila temněji modrou skvrnu.

„Vzpomínám si, jak jsem prvně viděl tvou matku,“ řekl. „Byl jsem v Londýně, na soukromé party v Ivy. Plná místnost lumpů a já jsem z nich byl ten největší. Ona mě změnila, Arty. Zlomila mi srdce a pak ho zase spravila. Angelina mi zachránila život. A teď...“

Artemisovi se začala nervozitou podlamovat kolena. V uších mu bušila krev jako příboj Atlantiku.

„Maminka umírá, tati? To se mi snažíš říct?“

Ta myšlenka mu připadala absurdní. Nemožná.

Jeho otec zamrkal, jako by se budil ze sna.

